

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu avšak jen, pokud jím byla povolena exekuce na náhrobek (pomník) z černé švédské žuly se dvěma svítilnami; jinak dovolacímu rekursu nevyhověl.

D ů v o d y:

Napadenému usnesení nelze přisvědčiti, že za všech okolností stává se hrobka s obrubou i s pomníkem příslušenstvím hřbitova a tudíž věcí nemovitou, po případě věcí vyloučenou z právního obchodu (res extra commercium) a odňatou disposici dlužníka. Jest rozlišovati především hrobku o sobě tvořící hrob, jež jest nepochybně součástí hřbitova (nemovitosti) a pro tuto svou povahu jest v té příčině vyloučena z exekuce na věci movité. Exekuční návrh nedolíčil údaje podle § 54 čís. 3 ex. ř., potřebnými pro soud exekuci povolující a pro exekuční soud, že odebráním náhrobního kamene a orámování hrobky nebude porušen i hrob, jako součást hřbitova. Bylo proto jeho exekuční návrh v tomto směru zamítnouti. Jinak jest tomu, pokud jest exekuce vedena na pomník (náhrobek) z černé švédské žuly se dvěma svítilnami, který může být: bez porušení hrobu odstraněn a který nepatří ani k věcem v §§ 250 a 251 ex. ř. z exekuce vyloučeným, ani nebyl vlastníkem hlavní věci, t. j. obecního hřbitova, určen za trvalé příslušenství hrobu (§ 294 obč. zák.) a podle doslovu zájemního protokolu starosta obce L. v zastoupení správy hřbitovni s výkonem exekučního zájmu projevil souhlas. Náhrobek (pomník) za tohoto zjištěného stavu věci nepozbyl umístěním na hřbitově povahy věci, jsoucí předmětem právního obchodu i předmětem práva zástavního ve smyslu § 448 obč. zák. Nelze souhlasiti ani s míněním rekursního soudu, že by se exekuce na náhrobek (pomník) přičila dobrým mravům a porušovala právní city, neboť těchto zásad by se mohl spíše dovolávati věřitel, který dodal dlužníku náhrobek na úvěr, kdyby mu bylo upíráno právo z tohoto po případě jedině přístupného majetku dlužníka dosíci uspokojení.

Čís. 11177.

Slovem »podmínka« nerozumí se ve čl. 322 obch. zák. výminka v technickém slova smyslu, nýbrž každá změna (modifikace) smlouvy. Když ten, komu se nabídka činí, prostě a bez dodatků ji nepřijme, platí nabídka za zaničenou. Ovšem nevádí platnosti smlouvy dodatky bezvýznamné, mající spíše povahu přání než povahu podmínky smlouvy. Pokud nešlo o nepodstatné úchyly při uzavírání smlouvy o uveřejnění propagačního článku v časopise.

(Rozh. ze dne 21. listopadu 1931, Rv I 1172/30.)

Žalující nakladatelská firma domáhala se na žalovaném zaplacení účtu za uveřejněné články a obrazy v časopise S. O b a n i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby, Nejvyšší soud žalobu zamítl.

D ů v o d y:

Dovolání, pokud jest opřeno o dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.), jest přiznati oprávněnost. Poněvadž jde podle čl. 273 obch. zák. o obchod na straně žalující obchodní společnosti, platí podle čl. 277 obch. zák. předpisy obchodního práva pro obě smluvní strany. Platí tudíž též čl. 322 obch. zák. Podle čl. 322 obch. zák. jest přijetí nabídky pod podmínkou nebo s obmezením, zamítnutím nabídky, spojeným s novou nabídkou. Slovem podmínka nerozumí se tu výminka v technickém slova smyslu, nýbrž každá změna (modifikace) smlouvy. Když ten, komu se nabídka činí (oblat), prostě a bez dodatků ji nepřijme, platí nabídka za zamítnutou. Ovšem nevadí platnosti smlouvy dodatky bezvýznamné, mající spíše povahu přání, než povahu podmínky smlouvy. Nabídkou ze dne 27. ledna 1929 navrhl žalovaný žalující straně, aby mu v obrazovém týdeníku S. vytiskla (propagační, reklamní) článek s obrazy v rozměru jedné strany k vyčerpání podle vlastní volby žalovaného za cenu 3000 Kč se závazkem, že dodá žalobkyni zavčas, týden před vyjitím dotyčného čísla, textový i obrazový material. Kdyby se tak nestalo, měla míti žalobkyně právo, upravit textový i obrazový material volně podle svého uvážení. Lhůta k otištění nebyla stanovena a nebylo o ní dle zjištění odvolacího soudu řeči; bylo však s agentem žalující firmy ujednáno, že se objednávka týkala především článku o spořitelně v L., pro kterou žalovaný konal různé práce. Teprve, kdyby nedošlo k uveřejnění článku o spořitelně v L., měl býti uveřejněn propagační článek týkající se žalovaného u příležitosti uveřejnění jiného článku podle volby žalovaného. Odvolací soud zjistil dále, že platnost ujednání se žalovaným byla závislá na podmínce, že žalující firma objednávku potvrdí. Bylo tedy ujednání s agentem K-em jen nabídkou žalovaného ke smlouvě o dílo, jak správně rozpoznal odvolací soud. Žalující firma odpověděla, jak nesporno, na nabídku tu dopisem ze dne 30. ledna 1929, jímž potvrdila objednávku slovy: »Otiskneme v S. propagační obrazový článek o Vašem podniku v rozsahu jedné strany v redakční části listu. Otištění se stane současně s uveřejněním článku o paláci K-ově, nejpozději do jednoho měsíce a zaplatíte za ně podle ujednání Kč 3.000. Pro všechny eventuality jsou platné podmínky našeho objednávkového blanketu.« Zjevně, že se přijetí nabídky žalující firmou shoduje s nabídkou žalovaného až na větu »nejpozději do jednoho měsíce« a »současně s uveřejněním článku o paláci K-ově«. Dodatky tyto nelze však považovati za nepodstatnou úchylku od nabídky, jak míní odvolací soud; vždyť, nebyla-li doba uveřejnění výslovně umluvena, mělo se podle § 904 obč. zák. uveřejnění státi ihned, bez zbytečného odkladu, nejpozději současně s uveřejněním článku a obrazů o spořitelně v L., kdežto podle dopisu z 30. ledna 1929 nenabídla žalobkyně uveřejnění ihned, nebo současně se článkem o spořitelně v L., nýbrž do jednoho měsíce, současně s uveřejněním jiného článku, článku o paláci K-ově, při čemž žalobkyně ani neuvedla, že dříve než do jednoho měsíce smlouvu splniti nemohla. To nebyly bezvýznamné dodatky, bezvýznamné

úchylky, jak odvolací soud míní, nýbrž jsou to změny, t. j. přijetí nabídky za jiných modalit, než byly ty, za nichž byla nabídka činěna, jimiž se mění, po případě zhoršuje právní postavení nabízečovo, jsou to dodatky, jež nejsou v souhlase s nabídkou a s úmyslem nabízečovým, což tento také vytknul v dopise ze dne 4. února 1929, zdůrazniv, že měl ujednáno vyčerpání inserce podle vlastní volby, nikoli ve lhůtě jedno-měsíční. Na tom nezměnil nic ani dodatek dopisu ze dne 30. ledna 1929, že »pro všechny eventuality jsou platné podmínky našeho objednávkového blanketu«, neboť dodatek tento jest nejasný, což jest přičísti na vrub žalobkyně, jež se tak nejasně vyjádřila. Tímto potvrzením nabídky žalovaného žalující firmou nevzešla smlouva o dílo, nýbrž byla zamítnuta nabídka žalovaného a současně učiněna žalobkyní nabídka nová, jež však již nebyla přijata žalovaným, jakž plyne z jeho dopisu ze dne 4. února 1929, v němž píše, že nemůže přijmouti nabídku žalobkyně. Dodal-li žalovaný slova »a objednávku tímto zrušuji«, nelze z toho vyzovovati, že objednávka byla již hotová, nýbrž jest to jen zdůraznění slov žalovaného, že nabídku žalobkyně nepřijímá a na původní nabídce netrvá. Neuskutečnila-li se smlouva o dílo, nemůže z ní žalobkyně vyzovovati právo vůbec a právo na »smluvenou« úplatu zvláště. Ochota žalobkyně přistoupiti na původní nabídku, vyjádřená teprve v dopise ze dne 8. února 1929 byla projevena opožděně a nemohla na tomto stavu věci nic změnit a jest pro tento spor bez významu (srov. rozh. 7096 sb. n. s.). Neposoudil proto odvolací soud případ správně po právní stránce a bylo proto změnou napadeného rozsudku žalobu zamítnouti, aniž bylo potřebí se obíratí otázkou, zda vytisknuté obrazy a článek mají vady podstatné čili nic.

Čís. 11178.

Předpisu § 921 obč. zák. nelze použiti při obchodech.

(Rozh. ze dne 21. listopadu 1931, Rv I 1273/30.)

Žalobce prodal žalovaným dvě auta, jež žalovaní nepřevzali. Žalobu o náhradu škody, již prý žalobce utrpěl nepřevzetím aut, pro c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e zamítl, ježto žalobce, ustoupiv od smlouvy, vykonal volbu podle čl. 354 obch. zák. a nemůže se již domáhati na žalovaných náhrady škody. O d v o l a c í s o u d vyhověl odvolání žalobce potud, že zamítl žalobu jen pro tentokráte. V otázce, o niž tu jde, uvedl v d ů v o d e c h: Odvolatel dovozuje, že právo volby vykonal teprve žalobou, podle níž se rozhodl konečně pro nárok na náhradu škody z nesplnění smlouvy. Ostatně prý čl. 354 obch. zák. nevylučuje, by při ustoupení od smlouvy nebyl uplatňován také ještě nárok na náhradu škody. Občanský zákoník, na nějž čl. 1 obch. zák. poukazuje, ustanovuje prý v § 921, že se ustoupení od smlouvy nedotýká nároku na náhradu škody ze zaviněného nesplnění. Tato zásada prý platí i pro obor práva obchodního, ježto není mezi právem obchodním a občanským ni-